

"মৰমৰ সন্তানসকল – বিনাশী শৰীৰৰ সৈতে প্ৰেম নাৰাখি অবিনাশী পিতাৰ সৈতে প্ৰেম ৰাখা তেতিয়া কান্দোনৰ পৰা হাতসাৰি যাবা"

প্ৰশ্ন: অনৰাইটিয়াচ (দুৰাচাৰী; অপবিত্ৰ) প্ৰেম কি আৰু তাৰ পৰিণাম কি হয়?

উত্তৰ: বিনাশী শৰীৰৰ প্ৰতি মোহ ৰখা এয়া হৈছে অনৰাইটিয়াচ প্ৰেম। যিয়ে বিনাশী বস্তুৰ প্ৰতি মোহ ৰাখে, তেওঁ কান্দে। দেহ-অভিমানৰ কাৰণে কান্দোন আহে। সত্যযুগত সকলো আত্ম-অভিমानी হৈ থাকে, সেয়েহে কান্দিবলগীয়া কোনো কথা নাথাকে। যিয়ে কান্দে তেওঁ হেৰুৱায়। অবিনাশী পিতাৰ অবিনাশী সন্তানসকলে এতিয়া শিক্ষা পাইছে, দেহী-অভিমानी হ'লে কান্দোনৰ পৰা হাতসাৰি যাবা।

ওঁম শান্তি। এয়াটো সন্তানসকলেহে জানে যে আত্মা অবিনাশী আৰু পিতাও অবিনাশী, গতিকে কাক প্ৰেম কৰা উচিত? অবিনাশী আত্মাক। অবিনাশীকহে প্ৰেম কৰিব লাগে, বিনাশী শৰীৰক প্ৰেম কৰা উচিত জানো। গোটেই সৃষ্টিখনে বিনাশী, প্ৰত্যেক বস্তুৰে বিনাশী, এই শৰীৰ বিনাশী, আত্মা অবিনাশী হয়। আত্মাৰ প্ৰেম অবিনাশী হয়। আত্মা কেতিয়াও নমৰে, তাক ৰাইটিয়াচ (পবিত্ৰ) বুলি কোৱা হয়। পিতাই কয় – তোমালোক অনৰাইটিয়াচ (অপবিত্ৰ) হৈ গৈছা। বাস্তৱতে অবিনাশীৰ প্ৰেম অবিনাশীৰ সৈতেহে হোৱা উচিত। তোমালোকৰ প্ৰেম বিনাশী শৰীৰৰ লগত হোৱাৰ বাবে কান্দিবলগীয়া হয়। অবিনাশীৰ লগত প্ৰেম নাই। বিনাশীৰ লগত প্ৰেম হ'লে কান্দিবলগীয়া হয়। এতিয়া তোমালোকে নিজকে অবিনাশী আত্মা বুলি বুজা গতিকে কান্দাৰ কথা নাই কিয়নো আত্ম-অভিমानी। গতিকে পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক আত্ম-অভিমानी কৰি তোলে। দেহ-অভিমानी হ'লে কান্দিবলগীয়া হয়। বিনাশী শৰীৰে অন্তিমত কান্দিবলগীয়া হয়। বুজিও পায় যে আত্মাৰ মৃত্যু নহয়। পিতাই কয় - নিজকে আত্মা বুলি বুজা। তোমালোক অবিনাশী পিতাৰ অবিনাশী সন্তান, তোমালোকে কান্দাৰ প্ৰয়োজন নাই। আত্মাই এটা শৰীৰ ত্যাগ কৰি অন্য এটা শৰীৰ লৈ ভূমিকা পালন কৰে। এয়াতো খেল হয়। তোমালোকে শৰীৰৰ প্ৰতি মোহ কিয় ৰাখা। দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আঁতৰোৱা। নিজকে অবিনাশী আত্মা বুলি বুজা। আত্মা কেতিয়াও নমৰে। গোৱাও হয় যিয়ে কান্দে তেওঁ হেৰুৱায়। আত্ম-অভিমानी হ'লেহে যোগ্য হ'ব। সেয়েহে পিতাই আহি দেহ-অভিমানৰ পৰা আত্ম-অভিমानी কৰি তোলে। পিতাই কয় - তোমালোকে কেনেকৈ পাহৰি গ'লা। তোমালোকে জন্ম-জন্মান্তৰে কান্দিবলগীয়া হৈছে। পুনৰ এতিয়া তোমালোকে আত্ম-অভিমानी হোৱাৰ শিক্ষা পোৱা। পিছত কেতিয়াও তোমালোকে কান্দিবলগীয়া নহয়। এয়া হৈছে কান্দাৰ জগত, সেয়া হৈছে হাঁহিৰ জগত। এয়া দুখৰ জগত, সেয়া সুখৰ জগত। পিতাই বহুত ভাল ৰীতিৰে শিক্ষা দিয়ে। অবিনাশী পিতাৰ অবিনাশী সন্তানসকলে শিক্ষা পায়। তেওঁলোক দেহী-অভিমानी হোৱাৰ বাবে দেহকহে চাই শিক্ষা দিয়ে। গতিকে দেহৰ স্মৃতি অহাৰ বাবে কান্দে। দেখাও পায় শৰীৰ শেষ হৈ গ'ল আকৌ তেওঁক স্মৰণ কৰিলে কি লাভ হ'ব। মাটিক জানো স্মৰণ কৰে? অবিনাশী বস্তুৰে গৈ অন্য এটা শৰীৰ ল'লে।

এয়াতো সন্তানসকলে জানে - যিয়ে ভাল কৰ্ম কৰে, তেওঁ আকৌ শৰীৰো ভাল পায়। কোনোৱে বেয়া বেমাৰী শৰীৰ পায়, সেয়াও কৰ্ম অনুযায়ী। এনেকুৱা নহয় যে ভাল কৰ্ম কৰিলে ওপৰলৈ গুচি যাব। নহয়, ওপৰলৈতো কোনেও যাব নোৱাৰে। ভাল কৰ্ম কৰিলে ভাল বুলি ক'ব। জন্ম ভাল পাব তাৰ পিছতো তললৈ আহিবই লাগিব। তোমালোকে জানা যে আমি ওপৰলৈ কেনেকৈ যাওঁ। কোনোৱে ভাল কৰ্মৰে মহাত্মা হ'লেও তথাপি কলা কম হৈ গৈ থাকিব। পিতাই কয় – তথাপি ঈশ্বৰক স্মৰণ কৰি ভাল কৰ্ম কৰিলে তেতিয়া তেওঁক অল্পকালৰ ঋণভগ্নৰ সুখ দিওঁ। তথাপি তললৈ নামিবই লাগিব। তেওঁলোকৰ ভাল হ'লেও ইয়াততো মনুষ্যই ভাল-বেয়া কৰ্মকো নাজানে। তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰ জনা সকলক কিমান মান দিয়ে। তেওঁলোকৰ পিছত মনুষ্য যেন হাইৰাণ হৈ যায়। সকলো অস্ত্ৰাণীয়ে হয়। ধৰি লোৱা কোনোৱে ইনডাইৰেক্ট (আওপকীয়াকৈ) দান-পূণ্য কৰে, ধৰ্মশালা, হস্পিতাল সাজি দিয়ে তেন্তে পৰৱৰ্তী জন্মত ইয়াৰ প্ৰতিদান (ফল) নিশ্চয় প্ৰাপ্ত কৰে। পিতাক স্মৰণ কৰে, যদিও গালিও দিয়ে তথাপি মুখেৰে ভগৱানৰ নাম উচ্চাৰণ কৰে। বাকী অস্ত্ৰ হোৱাৰ বাবে একো নাজানে। ভগৱানক স্মৰণ কৰি বুদ্ধ পূজা কৰে, বুদ্ধক ভগৱান বুলি ভাবে। বুদ্ধ যন্ত্ৰ ৰচে। শিৱ বা বুদ্ধক পূজা কৰে। পিতাই কয় - মোৰতো পূজা কৰে কিন্তু বুদ্ধিহীন হোৱা বাবে কি-কি বনায়, কি-কি কৰে। যিমান মনুষ্য সিমানহে তেওঁলোকৰ গুৰু। বৃক্ষত নতুন-নতুন পাত, ঠাল-ঠেঙুলি আদি ওলালে তেতিয়া দেখিবলৈ কিমান শোভনীয় হয়। সতোগুণী হোৱাৰ বাবে তেওঁলোকৰ মহিমা হয়। পিতাই কয় যে এই সৃষ্টিখন হৈছেই বিনাশী বস্তুক প্ৰেম কৰোঁতা। কোনো কোনোৰ বহুত প্ৰেম থাকিলে তেতিয়া মোহত একেবাৰে পাগল হৈ যায়। ডাঙৰ-ডাঙৰ ধনৱান লোক মোহৰ বশীভূত হৈ পাগল হৈ

যায়। মাতাসকলৰ জ্ঞান নথকাৰ বাবে বিধবা হৈ বিনাশী শৰীৰক লৈ কিমান যে কান্দে, স্মৃতিত আনি থাকে। এতিয়া তোমালোকে নিজকে আত্মা বুলি বুজি, আনকো আত্মা বুলি বুজি চালে অলপো দুখ নহয়। পঢ়াক চ'ৰ্ট অফ ইনকাম (উপাৰ্জনৰ উৎস) বুলি কোৱা হয়। পঢ়াত লক্ষ্য-উদ্দেশ্যও থাকে। কিন্তু সেয়া হৈছে এটা জন্মৰ বাবে। চৰকাৰৰ পৰা দৰমহা পায়। পঢ়ি উঠি ব্যৱসায় কৰে, তেতিয়া পইচা আদি পায়। ইয়াত পিছে কথাই নতুন। তোমালোকে কেনেকৈ অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰে আচল ভৰোৱা। আত্মাই ভাবে যে বাবাই আমাক অবিনাশী জ্ঞান খাজনা দিয়ে। ভগৱানে পঢ়ায় তেন্তে নিশ্চয় ভগৱান-ভগৱতীয়ে কৰি তুলিব। কিন্তু বাস্তৱতে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণক ভগৱান-ভগৱতী বুলি বুজাতো ভুল। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা – অহ', যেতিয়া আমি দেহ-অভিমানী হৈ যাওঁ তেতিয়া আমাৰ বুদ্ধি কিমান ডিগ্ৰেট (অধঃপতন) হৈ যায়। যেন জন্তুৰ বুদ্ধি হৈ যায়। জন্তুৰ সেৱাও বহুত ভাল হয়। মনুষ্যৰতো একোৱে নাই। ৰেচৰ (প্ৰতিযোগিতাৰ) ঘোঁৰা আদিৰ কিমান চঞ্চাল কৰা হয়। ইয়াৰ মনুষ্যৰ অৱস্থা চোৱা কেনেকুৱা। কুকুৰক কিমান মৰমেৰে চঞ্চাল কৰে। হাত বুলাই থাকে, লগত ৰাখি শুৱায়। চোৱা, সৃষ্টিৰ কি অৱস্থা হৈ গৈছে। তাত সত্যযুগত এনেকুৱা ধান্দা নাথাকে।

গতিকে পিতাই কয় - সন্তানকল, তোমালোকক মায়া ৰাৱণে অনৰাইটিয়াচ কৰি তুলিছে। অনৰাইটিয়াচ ৰাজ্য নহয় জানো। মনুষ্য যেতিয়া অনৰাইটিয়াচ হয় তেতিয়া গোটেই সৃষ্টিয়েই অনৰাইটিয়াচ হৈ যায়। ৰাইটিয়াচ আৰু অনৰাইটিয়াচ সৃষ্টিৰ মাজত চোৱা কিমান পাৰ্থক্য আছে! কলিযুগৰ অৱস্থা চোৱা কেনেকুৱা! মই স্বৰ্গ স্থাপনা কৰি আছো গতিকে মায়াইও নিজৰ স্বৰ্গ দেখুৱাব, টেম্পটেচন (প্ৰলোভন) দিয়ে। আৰ্টিফিচিয়েল (কৃত্ৰিম) ধন কিমান আছে। এনেকৈ ভাবে যে আমি ইয়াতেই স্বৰ্গত বহি আছো। স্বৰ্গৰ জানো ইমান উচ্চ 100 মহলীয়া অট্টালিকা আদি থাকিব। কেনেকুৱা-কেনেকুৱা ঘৰ নিৰ্মাণ কৰে, তাততো দুমহলীয়া ঘৰো নাথাকে। মনুষ্যই বহুত কম হয়। ইমান মাটি তোমালোকে কি কৰিবা। ইয়াত মাটিৰ কাৰণে মনুষ্যই কিমান হাই-কাজিয়া কৰে। তাত গোটেই মাটি তোমালোকৰেই হয়। কিমান যে ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য। সেয়া লৌকিক পিতা, এয়া পাৰলৌকিক পিতা। পাৰলৌকিক পিতাই সন্তানসকলক কি নিদিয়। আধাকল্প তোমালোকে ভক্তি কৰা। পিতাই স্পষ্টকৈ কয় ইয়াৰ দ্বাৰা মুক্তি পোৱা নাযায় অৰ্থাৎ মোৰ সৈতে মিলিত নহয়। তোমালোকে মুক্তিধামত মোৰ সৈতে মিলিত হোৱা। ময়ো মুক্তিধামত থাকো। তোমালোকো মুক্তিধামত থাকা আকৌ তাৰ পৰা তোমালোক স্বৰ্গলৈ যোৱা। তাত স্বৰ্গত মই নাথাকো। এয়াও ড্ৰামা (নাটক)। আকৌ হুবহু এনেকৈয়ে পুনৰাবৃত্তি হ'ব তেতিয়া এই জ্ঞান পাহৰি যাব। প্ৰায় লোপ হৈ যাব। যেতিয়ালৈকে সংগমযুগ নাহে তেতিয়ালৈকে গীতাৰ জ্ঞান কেনেকৈ পাব। বাকী যি শাস্ত্ৰ আদি আছে, সেয়া হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰ।

এতিয়া তোমালোকে জ্ঞান শুনি আছা। "মই বীজৰূপ", "জ্ঞানৰ সাগৰ"। তোমালোকক একো কৰিব নিদিওঁ, চৰণতো পৰিব নিদিওঁ। কাৰ চৰণত পৰিবা। শিৱবাবাৰতো চৰণ নাই। তেনে কৰিলে সেয়াতো ব্ৰহ্মাৰ চৰণতহে পৰা হৈ যাব। মইতো তোমালোকৰ গোলাম (চাকৰ)। তেওঁক কোৱা হয় নিৰাকাৰী, নিৰহংকাৰী, সেয়াও যেতিয়া তেওঁ ভূমিকাত আহিব তেতিয়াহে নিৰহংকাৰী বুলি কোৱা হ'ব। পিতাই তোমালোকক অনেক জ্ঞান দিয়ে। এয়া হৈছে অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ দান। পিছত যিয়ে যিমান লয়। অবিনাশী জ্ঞান ৰত্ন লৈ আকৌ অন্যকো দান কৰি যোৱা। এই ৰত্নৰ কাৰণেই কোৱা হয় - এটি-এটি ৰত্ন লাখ টকাৰ সমান। খোজে প্ৰতি পদম দিওঁতাতো এজন পিতাহে হয়। সেৱাৰ প্ৰতি বহুত মনোযোগ থকা উচিত। তোমালোকৰ খোজ হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ, ইয়াৰ দ্বাৰা তোমালোক অমৰ হৈ যোৱা। তাত মৃত্যু আদিৰ বাবে চিন্তা নাথাকে। এটা শৰীৰ এৰি অন্য এটা ল'লে। মোহজিৎ ৰজাৰ কাহিনীও নিশ্চয় শুনিছা। এয়াতো পিতাই বহি বুজায়। এতিয়া পিতাই তোমালোকক এনেকুৱা কৰি তোলে, এতিয়াৰেই কথা।

ৰক্ষাবন্ধনৰ পৰ্বও পালন কৰে। এয়া কেতিয়াৰ চিহ্ন? কেতিয়া ভগৱানে ক'লে যে পবিত্ৰ হোৱা? মনুষ্যই এয়া কি জানে যে নতুন সৃষ্টি কেতিয়া, পুৰণা সৃষ্টি কেতিয়া হয়? এয়াও কোনেও নাজানে। এয়াহে কয় যে এতিয়া কলিযুগ। সত্যযুগ আছিল, এতিয়া নাই। পুনৰ্জন্মকো মানো। ৪৪ লাখ বুলি কৈ দিয়ে তেন্তে নিশ্চয় পুনৰ্জন্ম নহ'ল জানো। নিৰাকাৰ পিতাক সকলোৱে স্মৰণ কৰে। তেওঁ হ'ল সকলো আত্মাৰ পিতা, তেওঁহে আহি বুজায়। দেহধাৰী বাপুতো বহুত আছে। জন্তুও নিজৰ সন্তানৰ বাপু। সিহঁতৰ বাবেতো এনেকৈ কোৱা নহয় যে জন্তুৰ পিতা। সত্যযুগত কোনোধৰণৰ আৱৰ্জনা নাথাকে। যেনেকুৱা মনুষ্য তেনেকুৱা ফাৰ্নিচাৰ (আচবাব) হয়। তাত পক্ষীও ফাৰ্ণিচাৰ (প্ৰথম শ্ৰেণীৰ) সুন্দৰ হয়। সকলো ভাল-ভাল বস্তু হ'ব। তাৰ ফল কিমান মিঠা ডাঙৰ হয়। আকৌ সেই সকলোবোৰ ক'লে যায়! মিঠা নোহোৱা হৈ তিতা হৈ যায়। থাৰ্ড ক্লাচ (তৃতীয় শ্ৰেণীৰ) হোৱাৰ বাবে বস্তুও থাৰ্ড ক্লাচ হৈ যায়। সত্যযুগ হৈছে ফাৰ্ণিচাৰ গতিকে সকলো বস্তুও ফাৰ্ণিচাৰ পোৱা যায়। কলিযুগত হৈছে থাৰ্ড ক্লাচ। সকলো বস্তু সতো, ৰজো, তমো..... অৱস্থাৰ মাজেৰে পাৰ হয়। ইয়াততো কোনো

মজা নাই। আত্মাও তমোপ্ৰধান সেয়েহে শৰীৰো তমোপ্ৰধান। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ জ্ঞান আছে, ক'ত সেয়া, ক'ত এয়া, ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য। পিতাই তোমালোকক কিমান উচ্চ কৰি তোলে। যিমান স্মৰণ কৰিবা, হেল্থ-ৱেল্থ (স্বাস্থ্য-ধন) দুয়োটাই পাবা। বাকী কি লাগে। দুয়োটাৰ মাজত এটাও নাথাকিলে সুখী হোৱা নাযায়। ভাবা স্বাস্থ্য আছে, ধন নাই তেন্তে কি কামৰ। গোৱাও হয় - "পইচা আছে যদি চাৰিওফালে ভ্ৰমণ কৰি আহ।" সন্তানসকলে বুজে - ভাৰত সোণৰ চৰাই আছিল, এতিয়া সোণ ক'ত। সোণ, ৰূপ, তাম গ'ল, এতিয়া কাগজেই কাগজ। কাগজ পানীত উটি গ'লে পইচা ক'ৰপৰা পাব। সোণ বহুত গধুৰ হয়, সেয়া তাতে পৰি থাকে। সোণক জুয়েও জ্বলাব নোৱাৰে। গতিকে ইয়াত সকলো দুখৰ কথা। তাত এইবোৰ কথা নাথাকে। ইয়াত এতিয়া অপাৰ দুখ। পিতা তেতিয়াহে আহে যেতিয়া অপাৰ দুখ হয়, কালিলৈ পুনৰ অপাৰ সুখ হ'ব। বাবাতো কল্প-কল্পই আহি পঢ়ায়, এয়া কোনো নতুন কথা জানো। আনন্দত থাকিব লাগে। আনন্দই আনন্দ, এয়া অন্ত সময়ৰ কথা। অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ বিষয়ে গোপ-গোপীসকলক সোধা। অন্তিমলৈ তোমালোকে বহুত ভালদৰে বুজি পাই যোৱা।

ৰিয়েল (প্ৰকৃত) শান্তি কাক কোৱা হয়, এয়া পিতাইহে শুনায়। তোমালোকে পিতাৰ পৰা শান্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। তেওঁক সকলোৱে স্মৰণ কৰে। পিতা শান্তিৰ সাগৰ হয়। পিতাই বুজায় মোৰ ওচৰলৈ কোন আহিব পাৰে। অমুক-অমুক ধৰ্ম অমুক-অমুক সময়ত আহে। স্বৰ্গলৈতো আহিব নোৱাৰে। এতিয়া সাধু-সন্ত বহুতো ওলাইছে সেয়েহে তেওঁলোকৰ মহিমা হয়। পবিত্ৰ হয় গতিকে তেওঁলোকৰ মহিমা নিশ্চয় হোৱা উচিত। এতিয়া নতুনকৈ আহিছে। পুৰণিসকলৰ ইমান মহিমা হ'ব নোৱাৰে। তেওঁলোকেতো সুখ ভোগ কৰি তমোপ্ৰধানলৈ নামিছে। কিমান অনেক প্ৰকাৰৰ গুৰুৰ আবিৰ্ভাৱ হৈ থাকে, এই বেহদৰ বৃক্ষক কোনেও নাজানেই। পিতাই বুজায় যে ভক্তিৰ সামগ্ৰী কিমান আছে, যিমান বৃক্ষজোপা বিস্তাৰিত হৈ আছে। জ্ঞান বীজ কিমান অলপ। ভক্তিৰ আধাকল্প লাগে। এই জ্ঞানতো কেৱল এই অন্তিম জন্মৰ বাবে। জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰি তোমালোক আধাকল্পৰ বাবে মালিক হৈ যোৱা। ভক্তি বন্ধ হৈ যায়, দিন হৈ যায়। এতিয়া তোমালোকে চিৰকালৰ বাবে হৰ্ষিত হোৱা, ইয়াকে কোৱা হয় ঈশ্বৰৰ অবিনাশী লটাৰি। তাৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। ঈশ্বৰীয় লটাৰি আৰু আসুৰী লটাৰিৰ মাজত কিমান পাৰ্থক্য থাকে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) তোমালোকৰ স্মৰণৰ প্ৰত্যেক খোজতে পদম আছে, ইয়াৰ দ্বাৰাই অমৰ পদ প্ৰাপ্ত কৰিব লাগে। অবিনাশী জ্ঞান ৰল্ল যি পিতাৰ পৰা প্ৰাপ্ত হৈছে, সেয়া দান কৰিব লাগে।

(2) আত্ম-অভিমানী হৈ অপাৰ আনন্দৰ অনুভৱ কৰিব লাগে। শৰীৰৰ পৰা মোহ আঁতৰাই সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে, মোহজিৎ হ'ব লাগে।

বৰদান: সেৱা আৰু স্ব-পুৰুষাৰ্থৰ বেলেঞ্চৰ (ভাৰসাম্যতাৰ) দ্বাৰা ৱেল্টিং (আশীৰ্বাদ) প্ৰাপ্ত কৰোঁতা কৰ্মযোগী হোৱা কৰ্মযোগী অৰ্থাৎ কৰ্মৰ সময়তো যোগৰ বেলেঞ্চ (ভাৰসাম্যতা) থকা। 'সেৱা' অৰ্থাৎ কৰ্ম আৰু 'স্ব-পুৰুষাৰ্থ' অৰ্থাৎ যোগযুক্ত - এই দুয়োটাৰ বেলেঞ্চ ৰাখিবৰ কাৰণে এটাই শব্দ স্মৃতিত ৰাখা যে পিতা কৰাৱণহাৰ হয় আৰু মই আত্মা কৰণহাৰ হওঁ। এই এটা শব্দই বেলেঞ্চ বহুত সহজে আনি দিব আৰু সকলোৰে ৱেল্টিং (আশীৰ্বাদ) প্ৰাপ্ত কৰিবা। যেতিয়া কৰণহাৰৰ সলনি নিজকে কৰাৱণহাৰ বুলি ভাবা তেতিয়া বেলেঞ্চ নাথাকে আৰু মায়াই নিজৰ সুযোগ লৈ লয়।

স্লোগান: দৃষ্টিৰে নিহাল (ভৰপূৰ) কৰাৰ সেৱা কৰিবলৈ হ'লেবাপদাদাক নিজৰ দৃষ্টিত সমাহিত কৰি লোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!